

Дневна размишљања за Свету Недељу

Copyright © 2015 Robert Hitching

Сва права задржана. Ниједан део ове публикације не сме се репродуковати, дистрибуирати, или преносити у било ком облику или било којим средствима, укључујући фотокопирање, снимање или другим електронским или механичким методама, без претходне писмене сагласности издавача, осим у случају кратких цитата садржаних у критичним коментарима и неке друге некомерцијалне сврхе дозвољене ауторским правима. За дозволу, пишите издавачу, са насловом поруке “Пажња: Координаторска дозвола,” на доле наведеној адреси.

Green Shutters Books publisher@green-shutters-books.com
Green-Shutters-Books.Com

Електронска верзија књиге је покривена стандардним ауторским обавештењима.

Корице, ауторска права Ленка Слободова

Посвећено Тејлору, Хелени и Марији

Предговор

Термин лиминалитет се користи нешто мање од 100 година и описује стање особе која је у прелазном периоду, или која држи одређени образац, ритуал или навику. Настанак овог термина се веже за писања антрополога Арнолда Фон Генепа, који га је развио као фолклористички или рано социјални теоретски концепт.

У другом делу двадесетог века, ову идеју су развили и проширили социолози, нарочито Виктор Тарнер, који ју је почео примењивати на појединцима и друштвеним конструкцијама.

Укратко, објашњено на индивидуалном случају, идеја подразумева чињеницу да појединци пролазе кроз различите фазе и задржавају се у стању лиминалитета, а то је стање у којем појединац није постао оно што је намеравао бити, али није више ни особа која је била пре. Као резултат свега тога, појединац се налази у стању лиминалитета односно неке врсте метафизичке стагнације.

На друштвеном нивоу, лиминалитет описује сличан процес. Културе, организације, или било које друштвене конструкције, често не могу да нађу пут до краја започетог процеса. Реч лиминалитет и концепт који се налази иза ове речи, описује стање како индивидуалног тако и институционалног хришћанства.

Уколико бисте анкетирали младе, или чак и старије хришћане, да дефинишу своје духовне животе, већина би

себе описала као негде у средини, заглављено, небитно или далеко од реалности.

Овакво стање многим узрокује кривицу и незадовољство због којег још више одустају. Највероватније, израз “недостатак унутрашњег мира”, је најједноставнији начин да се опише духовно стање већине људи.

На колективном нивоу, Универзална Црква се данас налази у стању лиминалитета. Без обзира на првобитне дефиниције које су себи поставиле три гране хришћанства, Источни, Западни или Протестански део света, данас се налазе у стању лиминалитета и транзиције ка нечему новоме што ће тек постати.

Овакво стање носи са собом бремене ишчекивања промена, али истовремено носи и жалост за стварима које су већ постале уобичајене.

Често су коментатори користили термине као што су модернизам и постмодернизам да би описали шта се заправо дешава у области социологије религије. Ово је донекле безопасно, али реално гледано, небитно, јер када је у питању стање лиминалитета, решење не представља то што ћемо наћи праве изразе које ће само описати и дефинисати дато стање.

Једноставна чињеница је да без обзира на то што је црква некада била, у смислу његових категорија, она сада прелази у нешто што је потпуно ново. Проблем је у томе што црква још увек није постала то ново, шта год то представљало, а овај процес транзиције, лиминално стање, је поприлично трауматичан процес.

Импликације за појединачне хришћане свих деноминација су огромне. Круте форме и праксе, које су биле границе њихових верских живота, пуцају и руше се.

Тај осећај, “бити између”, чини се да утиче на свакога. Ретко ко је имун на овакво стање.

Можда оно што је такође интересантно, али предмет за неко друго истраживање, је чињеница да ово лиминално стање утиче на Цркву у сваком углу земље, изузев јако руралних делова.

Ја живим у централној Европи већ много година. Заједно са супругом и мојим тимом, радимо са заједницом која је највише погођена презиром и сиромаштвом у Европи, са ромском заједницом.

Неки од нас у нашем тиму раде на концепту “Евхаристичког социјализма” као аутентични духовни израз када радите са сиромашнима и потлаченима.

Једноставно речено, Евхаристички социјализам узима целу поруку крста и дели своје богатство сваком друштвеном слоју; наша посебна група су сиромашни и потлачени Роми.

Израз “Евхаристички”, у овом случају обухвата сву стварност крста, а социјализам је једноставно уобичајени термин за прерасподелу богатства.

Овај рад се одвија у једном комплексном религијском контексту Источно Православне, Римокатоличке и Протестантске културе. Свако од њих има удео у заједницама којима служе и за које се такмиче.

Задњих неколико година нешто се променило. Свака од ових традиција су постале трауматизоване сопственим шокантним претеривањем и лудилом. Православна и римокатоличка култура су означиле своју душу и тело, националистичким лудилом, док су Протестанти увезли

из САД, Аустралије, Британије, Скандинавије свакакав неокултни и бизарни јерес познат у црквеној историји.

Овај религијски хаос је оставио многе осетљиве младе са дубоким осећајем конфузије. То је довело до тога да многи имају осећај нелагодности према духовним и религијским дефиницијама и калупима под којим спадају.

За већ утврђене Цркве или културе, учињен је покушај да некако “све врати у нормалу”, међутим то “нормално” више не постоји. Уместо тога, чини се као да је Свети Дух довео Тело Христово у пустињу да би га Сотона искушавао.

Пустиња лиминалитета је место где Црква остаје све док се не промени или обнови. За оне које гледају унапред и који су део процеса овог периода неизвесности, постоје две основне, наизглед двосмислене жеље. С једне стране, постоји жеља за нечим потпуно новим, а у исто време постоји и вапај за стабилност прошлости.

Личи мало на двосмисленост осећаја узбуђења који неко има, након што чује о новом технолошком достигнућу, који ће редефинисати начин на који комуницирамо, инстатно, са свим људима свуда. У исто време постоји и жудња за дане када нас није могао добити било ко, када смо могли да се склупчам уз добру књигу, несметано испред ватре, са породични псом на нашим ногама.

Моје искрено мишљење је да је могуће остварити обе чежње. Модернитет нас може узбудити, док у исто време можемо бити одговорни за антику.

Постоје одређене смерне тачке у оваквом дуплом укључењу, да тражимо новину а истовремено да се држимо традиције из прошлости.

За наша проучавања, желим предложити Свету Недељу (Ускршњу Недељу), као место где се сви можемо пронаћи, где можемо наћи заједнички језик у потрази за постлиминалном и преуређеном Црквом.

Црквена литургијска година је посебно место где се сви можемо сложити, без обзира на датуме у календару, без обзира на наше традиције, можемо извући једни од других духовна блага и поуке, и учити из прошлих искустава.

Овај кратки рад се фокусира на период који ми зовемо Света Недеља. Она не припада једној традицији. Она припада свима нама.

Начин на који сам поређао дане Свете Недеље, не прати никакву конкретну традицију, у смислу тога шта треба да се огледа у неком одређеном дану. Радије је то хибридна рефлексија, чији је фокус Света Недеља и која нам даје подстреке за молитву и медитацију.

Такође сам одлучио да не ставим конкретне библијске референце у тексту нити фусноте или цитате. Трудим се да прикажем овај рад као једну врсту разговора у малој групи. Свестан сам слабости које овака врста рада сноси, али изабрао сам представити своје мисли на такав начин, због бржег протока теме и лакшег разумевања.

Једну, више техничку напомену, распоред ове кратке књиге ће пратити другачији облик него обично. Сваки параграф се издвајају одређеном сегменту. Овакав формат може помоћи читаоцима електронског формата књиге.

Увод

Идеје више не носе последице

Широм света, у црквама, деноминација и различитих традиција, нешто веома ново и радикално се одвија.

Тешко је дефинисати шта, јер нема географски центар гравитације, без неког славног водећег лидера, и без основног формата, деноминације, или чак стила. Ово је вероватно њена највећа снага без одговарајућег слабости.

Ако ово “нешто ново” може бити дефинисано некако, пре би могли рећи шта је, него шта није.

Израда је у току. Многи покрети који су класификовани као обнављајући или покрети пробуђења настају као реакција на нешто што се доживљава као погрешно, или у потреби за реформом. Зато је сасвим нормално за покрете обнављања, да се дефинишу у смислу онога што нису.

Овај покрет “нешто ново” није такав. Нема врата где да се закуцају тезе, нема Папе да прихвата или одбаци. Радије можемо рећи да је то “нешто” израсло без препознатљивих смерница. Можда је то оно што ово дешавање чини тако свежим. Постоје, међутим, видљиве карактеристике или елементи који су присутни свуда где се обнова одвија:

Јасна и намерна љубав и оданост према Господу Исусу.

Жеља за поновно откривање живота и учења примарне Цркве

Љубав према свима онима који воле име нашег Господа Исуса Христа.

Читање Библије отвореног срца и у послушности.

Слављење Бога кроз музику, речи и симболе.

Срце које је спремно да служи сиромашнима и потлаченима, у Име Господа нашега Исуса Христа.

На неки начин, није толико важно да разумемо како се ово десило, већ зашто се дешава, и онда да корачимо у ономе што Бог заправо ради.

Дозволите ми да ово ставим у једном контексту. Свет који сам ја знао као дете, 1950-их у Јужном Лондону, више не постоји. Видео сам свет како прелази из једне друштвене конструкције где су “идеје” биле битне и сносиле су последице, у свету у коме “идеје” су ирелевантне.

Укратко, свет који је у процесу мењања, је оно што ја називам “пост-исказно нихилистичко стање”. Ово није назив, већ опис или стање. Схватам да овом термину је потребно објашњење, јер у супротном постаје само још један “пост-ова-или-оно”.

Можда ће бити од користи да ово пост-исказно нихилистичко стање” прикажемо у облику шеме.

Прелазак са Јединственог на Вишеструког извора ауторитета

Како су се наши урбани центри повећали у задњих 50 година, културе су се преселиле далеко од веома ограниченог, уског и често појединачног извора ауторитета. Хајде да ставимо ово у религијском контексту. У мом делу у Јужном Лондону биле су само протестантске цркве са

врло малим бројем римокатоличких цркава. То је значило да су духовни извори ауторитета били веома уски и ограничени.

Данас, у истом региону, постоје синагоге, џамије, хинду храмови, будистички храмови, оријентално православне цркве, источно православне цркве, и још мноштво квази-култно-полу-протестантске групе.

Млада особа која расте у таквом окружењу може поставити питање; ко је Бог и шта је он/она. Када сам био дечак одговор на то питање је било сасвим јасно, иако у поједностављеном стилу. Једно је било сигурно, и то је апсолутно сигурно, Бог није био бог муслимана, хиндуса, будиста, Јевреја, или чак римокатолика.

Данас, на то исто питање дајемо одговоре имајући свакакве ствари на уму: расне односе, мултикултурализам, плуралистичке стварности, а највише од свега унакрсно постављање различитих перцепција и перспектива.

Чињеница је да сада живимо у свету са више извора ауторитета и наша питања и одговори су одраз ове различитости.

Завршетак сигурности

Овај индекс различитих извора ауторитета је уклонио све познате референтне тачке веровања или “маркере осуде” из наше културе. Заузврат ово стање је створио контекст онога што Ентони Гиденс зове радикална сумња. Радикална сумња је сасвим другачија од историјске сумње. Сумња, као што смо раније схватили, била је кретање срца и ума горе и доле по линији између веровања и неверовања.

Радикална сумња је место где нема одговора. Нема истине са великим “И”. Ни у чему не можеш бити сигуран, јер има јако много легитимних алтернативних перспектива.

Крајњи резултат је да је далеко боље рећи да немамо правих одговора него да кажемо да ова или она тврдња и истина је аутентична а друге нису. Укратко, идеје су девалвирале и постале су избор потрошача.

Речи које ћемо чути више него било која друга реченица у дневним разговорима су; “Па, за мене је овако ...”. Овај фактор “За мене” је ново уверење или нови темељ вере. То је оно што ја зовем “Субјективни фундаментализам”. Утемељење се не може наћи у “идеји”, већ у мом тумачењу идеје.

Смрт сигурности ствара Нихилизам

Проблем је што жене и мушкарци траже, жуде за одговорима на питања која се односе на њихово порекло, постојања и судбине. Када све што им можемо дати је, “За мене” њихова срца и даље жуде од жеље за нешто чвршће, тачније и темељније.

Трагично, крајњи резултат је нихилизам. Дефинишем овде нихилизам као средина у којој нема одговора на животна питања, нема вредности које могу да захтевају лојалност, нема ништа конкретно у области знања. Када један млади евангелиста приђе данас са питањем “Ако се деси да умреш вечерас где ћеш провести ...?” Одговор би био: “О чему ти причаш, човече?”

У суштини, у стварном свету није проблем што су идеје безначајне, већ што се идеје “усуђују” да буду безначајне.

Идеје немају више последице. Радије, сада би требало писати и рећи “Нон-идеје имају последице”.

Нова Епистемологија

Ово је место где симболи или семиотика долази у нашу шему. Симболи отелотворују идеје, али не у пропозиционалном облику. Ритуали су једноставно сетови симбола стављени у одређеном редоследу. Симболи у ритуалима изграде свест за учеснике. Ова свест помера границае изван онога што је раније било познато као вера, на основу раног концепта Реформације, *Ноџиција – Асенсус – Фидуција*.

Овај нео-традиционални и веома ефикасан реформацијски модел вере, проради онда када *Ноџиција* је схваћено као “неопходне чињенице”, *Асенсус* је “интелектуални пристанак” овим чињеницама као истинитим, и *Фидуција* је стављање “личног поверења” у оне чињенице за које имамо интелектуални пристанак.

Спасење би се добило када би особа прошла кроз три критичне фазе вере.

Чујем истинише ѿврдње.

Инџелекџуално ѿрисџајем на ове истинише ѿврдње.

Донесем свесу одлуку да се уздам у ове истинише ѿврдње.

Данас, ја бих предложио другачији модел који се одлично уклапа у концепт Евхаристијског социјализма. Ништа се није променило у погледу садржаја или стварног темеља истине. Шта се променило је заправо начин на који се ми укључујемо и сарађујемо са том истом истином.

Оно што следи у наставку бих предложио као нови начин схватања и сазнања. За оне међу нама који потичу из реформатских или еванђеоских средина, биће потребно одређено прилагођавање. Ово је прерада онога шта је “некада било” у новој реалности “шта јесте сада”.

Нотиција означава дела и чињенице које су отелотворене у симболима и моделима вере хришћанске заједнице.

Асенсус је када се субјективно срце бави овим симболима на егзистенцијалном нивоу на начин који се најбоље може описати као “духовно искуство”.

Фидуција је када нека врста схваћене акције постаје саставни део размишљања и начин живота.

На површини, то може да створи nelaгодност или опрез, али у стварности то није толико модерна вест, већ повратак на почетна учења Цркве.

Читамо о овоме у раним радовима Цркве, где нови обраћеник пролази кроз три фазе. Имамо увид у ове три фазе у списима Св. Климента Римског и Јустина Мученика па затим проширено и објашњено у списима Дидахе који је био најранији документ веровања и праксе, кад је Црква прешла из првог у други век.

Неверник се упознао са веровањима Хришћанске Цркве. Ова веровања, међутим, нису биле само обичне идеје, већ идеје које се огледају у свим врстама познатих симбола. Истина је често била представљена у сликама

на зидовима, знацима крста, у пехару, у хлебу, у клањању и осталим симболичким ритуалима. Више него било шта друго, Истина је примећена у карактеру заједнице Божјег народа.

Чињенице су постојале, али су биле оличене и дефинисане метафорички кроз симболе. Срж Истине је остала исказана али на симболичком нивоу. Постојао је интензивни облик обуке и учења Истине која је затим била изражена у корпоративном телу.

Корпоративни модел који смо видели, није дао никакву другу назнаку осим јасне чињенице да постати хришћанин је заправо доношење одлуке да се живи за Христа, а у неким случајевима чак и да се умре за Христа

Неверник када је чуо и видео истине које Црква проповеда, био је позван да се моли и да пости два дана пре доношења одлуке о свом ставу према тим откривеним истинама.

Еванђелиста би се придружио новом могућем обраћенику, у дводневном посту и молитви.

Могући обраћеник и еванђелиста би прешли у нову фазу искуства, тражећи одговор на истине које су биле речене, чинивши то кроз молитву и пост. Пост је заправо био духовно искуство за обраћеника, још пре његовог обраћења.

Тешко је данас и замислити, да након што поделимо истине Јевађеља са неким, не допуштамо му да има било какав одговор, док најпре не проведе два дана у посту и молитви.

Затим, након што је тражилац доживео ове истине као реалне, у том периоду молитве и поста, поступио би у

складу са тим истинама што је поверовао, одласком у воду крштења. Овај чин и ритуал крштења је проглас видљивом свету, да је тражилац постао хришћанин, и да је сада спреман да живи или умре за Христа.

На неки начин крштење се тада доживљавало као данашња молитва грешника, или подизање руке, предање Господу, излазак пред проповедаоницом или све остале моделе које се данас користе за “еванђеоску одлуку”.

Обраћеник није био само појединац који покушава да се спаси осуде, већ “лице” која се придружила групи “других лица” у њиховој корпоративној потрази да упознају Бога, да ходају са Богом и да промене свет.

Овај модел, “Симбол-Искуство-Акција” ствара веома дубоки модел вере.

То укључује дисциплину и одговорност. То подразумева учешће у светим симболима. То подразумева однос “послушности и ауторитета” у органском окружењу радости и сигурности. Увек је спајање личног и друштвеног.

Искрено, ову веру није оборило никакво ново научно откриће, никаква нова морална калибрација спровођена од стране неког модерног свеца. У прошлости, оваква вера је произвела генерацију мученика на којима је изграђена црква.

Евхаристички социјализам или нови начин учеништва

Враћамо се у садашњост. Предложио бих мисао да смо на ивици да видимо нешто много дубље него плитке појаве које стари свет расплиће. Ово ће се десити само ако

схватимо да стара бурад институционалне религије, не могу држати ново вино поновног откривења античке шеме вере почетне Цркве, односно модел учеништва “Симбол-Искуство-Акција”.

Такође је важно да размислимо о томе да су нови мученици Цркве углавном на Блиском Истоку. Такође, ови мученици су из римокатоличких, оријенталних и православних средина; средине које су посвећене истом моделу вере и праксе “Симбол-Искуство-Акција”.

Жалосно је, али такође и славно, да они хришћани који су претходно били “мете” за евангелизацију од стране еванђеоских верника, сада су постали мете метака и мачева оних који мрзе име Исуса Христа. У мучеништву, деноминацијске разлике пролазе.

Ако би имали могућност да читамо умове тих мученика, вероватно би видели да се моле за нас да учимо једни од других, да учимо из наших различитих традиција, да се фокусирамо на нашем заједничком пореклу више него на наше историјске препирке.

У данима који нам предстоје, неће бити лако, јер поновно усклађивање ће створити нове борбе, које ће наставити да створе нове мученике, који ће водити Цркву у, вероватно, завршну епоху вере.

Док будемо гледали дане Свете Недеље, видећемо да симболи обилују. То је идеални тренутак да размислимо о Евхаристичком социјализму као о ново начињу виђења истих принципа “Симбол-Искуство-Акција”, и такође нови начин учеништва.

Цвећна Недеља

Симболи ауторитета у понизности

У хиндуизму, исламу и хришћанству видимо централне фигуре како улазе тријумфално на леђима животиња.

У хиндуизму, видимо приказе бога Ганеша како јаше на леђима пацова. Символика иза овога је да пацов изједа и пролази кроз све и тако је Ганеша у стању да пробије све препреке. То је разлог зашто је овај идол је толико популаран у култури са јаким пуно препрека.

У исламу, видимо Послаников улазак у Меку на полеђини камиле, са својом моћном војском, да преузму контролу и освети се над онима који су му се успротивили. Камила је представљена као најпоноснија међу зверима и симболизује ауторитет онога који је триумфално јаше.

У хришћанству, видимо нашег Господа Исуса Христа како улази у Јерусалим, јашући једног магарца. Најпонизнија, најскромнија животиња, магарац представља праву супротност снаге и моћи. Ниједна друга животиња не може осликавати живот и рад нашег Господа Исуса Христа, боље од ове слике магарца.

У модерном свету, немамо више тенденцију да користимо животиње за превоз од једног до другог места, већ користимо механичке и технолошке начине превоза. Занимљиво, постоји слична символика и статус, везана за модерни начин превоза.

Занимљиво је покушати да замислимо, ако би Господ Исус данас ушао у Јерусалим, које превозно средство би користио. Да ли би изабрао неки моћни аутомобил познате марке, као на пример Масерати, Мерцедес или БМВ? Вероватно не.

То је скоро глупо да се замисли, али да будем искрен, чини се готово сигурно да би Исус вероватно ушао у

Јерусалим на бицикл. Бицикл је најпростије превозно средство.

Ми славио отелотвореног Бога који бира симболе понизности да би приказао Свој живот и поруку.

Симболи животног стила су видљиви и уочљиви, и због тога су веома моћни за нас, за поистовећивање и праћење. Укратко, ако желите да будете као Исус, за свет који вас посматра, возите бицикл.

Хајде да распакујемо ово у мало познатијим терминима. То можемо радити ако ћемо на брзину гледати крштење Господа Исуса.

Када је наш Господ Исус Христ изашао из воде крштења отворила су се небеса и глас се чуо док је Свети Дух сишао “Ово је Син мој љубљени који је по Мојој вољи”.

Укратко, али реално, када Отац види Сина Он је задовољан. Када Христов живот се може видети кроз сву симболику коју је Он оставио, а то се даље види у животима Његових следбеника, Бог Отац је задовољан.

Градимо на ово. Јединствено у односу на све друге религије света, хришћанство се заснива на онтолошком концепту и на реалност да Бог пребива у животима верника. То треба да буде јасно речено да наш Господ Исус Христ, по Духу Светом, пребива у нама. Стога следи закључак, да када Отац види Сина у нама Он је задовољан баш као што је био на крштењу Господа Исуса. Питање је, како се Христов живот покаже у нама?

Имамо једну предивну истину на коју је био стављен велики акценат за време Реформације. Када Отац гледа нас, Он нас не види везане у тами наших греха, већ види Христову правду приписану нама. Ово приписивање, које

долази посредством Господа Исуса Христа, је дефинисана као “ Јер Оног који не знаше греха нас ради учини грехом, да ми будемо правда Божја у Њему.”

Свакако још јаснији одговор на то исто питање може звучити овако. Када Отац види нас да изаберемо да се “возимо на магарцу” у питањима нашег живота, он је задовољан, јер Он види свог Сина.

Који год одговор бирамо да нагласимо, сви се слажемо да наша вера је вера понизности, одбијања статусних симбола, и пут победничког узвика Осана који ће бити откривен само одбацивањем свега себичног.

Ова Света Недеља је преплављена симболима понизности. Краљ краљева који улази у Јерусалим на магарцу, ствара драматичну слику духовног ауторитета за разлику од симбола статуса и моћи. Док мислимо на значај данашњег дана, на Цветну Недељу, будимо људи који ће те симболе понизности приказати у нашим животима, у нашем начину говора, у изборима које правимо у нашим срцима.

Евхаристички социјализам је: Богатство понизности Господа нашега Исуса Христа, изложена у животу својих следбеника и подељено целом свету.

Свети Понедељак

Кореографија запелетног идентитета

У Јеванђеље по Јовану, одмах након Исусовог тријумфалног уласка у Јерусалим, читамо ову чудесну кратку причу о онима који су пришли Филипу и рекли “Господине, хтели бисмо да видимо Исуса”.

Ове речи су као ручна бомба бачена у сред модерног света. Дозволите ми да објасним.

Исусово откривење је јасно приказано у Његов отелотворени живот и рад на земљи. Овог Исуса су ти људи, који су пришли Филипу, хтели да виде.

Али, веома је важно да мислимо о овоме на тренутак, отелотворени Божји Син је био реално и опипљиво откривење месијанске идеје. Идеја, која је била оличена у симболима Старог Завета, вековима.

Пасха, жртва паљеница, жртве за кривицу и искупљење, оликавале су стварност Христове смрти и помирења. Ковчег Завета, златни свећњак, празник Педесетнице, први плодови, трубе и шатори, све су слике и симболи који се односе на карактер и особине Исуса Христа.

Стари Завет Светог Писма је препун симболистике и типологије, сенке и слике; све са циљем да открију ко је заправо Господ Исус, и какав ће бити за време Његовог отелотворења.

Ови симболи су оличење истине о Исусу.

Не постоји други начин на којем треба да гледамо живот и рад Господа Исуса Христа, сем оличења и испуњавања симбола, нарочито оних повезаних за Његову смрт и Његову Божанску природу.

Ако ставимо једног “не-светог семиотичког Исуса” у једном “пост-пропозиционалном нихилистичком миљеу” о којем смо говорили раније, добићемо једног мало-словног “исуса” као један “секуларни-симбол”.

Када уклоните преклапање симбола месијанске идеје у Старом завету и замените их са секуларним прекривачем егзистенцијализма и неоснованим плурализмом, Исус онда постаје само учитељ, исцелитељ, проповедник и моралиста.

За модерног мушкарца и његову постмодернистичку супругу, стварно није важно да ли Исус постоји, да ли је постојао или ће постојати јер Његово постојање је једноставна пројекција жељеног система вредности, а не постојање стварне, реалне, историјске и јединствене личности.

Славој Жижек, словеначки социјални теоретичар, подстиче своју публику да имитира вредности Исуса и Духа Светога унутар културе. Он је међутим, атеиста.

Наравно, на крају Исус једноставно постаје тотемистичка пројекција нашег система вредности. Зато је “21-Ц Исус” је ЛГБТ пријатељски снабдевач универзалне либералне демократије, или Десно бело крило републичког похлепног капиталистичког исказа. Бирајте израз који вам се највише свиђа.

Ако се држимо Исуса оличеног у симболима историје имамо “правог” Исуса. Ако дозволимо да буде одвојен

од светих симбола у историји, да буде рационализован у секуларне идеје, он нестаје.

Ти драги људи који су пришли Филипу, желели су да виде и упознају једну живу особу, а не пројекцију доминантног система вредности тог времена. Али хајде да кажемо гласно, да без месијанске идеје, и њених приложених светих симбола у историји, сам концепт о Исусу би био продужетак њиховог доминантног система вредности - радикални политички лидер који би свргнуо Римско царство.

Такође је занимљиво да је Филип тај који је учествовао у разговору са нашим Господом Исусом Христом око виђења Оца, када Господ Исус каже: “Ако сте мене видели, видели сте Оца”.

Хајде да ово објаснимо док повежемо наше мисли са изјавом Светог Апостола Павла у посланици Колошанима, када пише о Христу, да је “Слика невидљивог Бога”, и када изјављује да “у Њему живи свака пунина Божанства телесно”.

Сада идемо корак уназад, на тренутак и ставимо ове две идеје на чекање.

Оно што смо научили од наших источних браћа и сестрама је веома моћан концепт. Запамтите, то су они који су обезглављени на Блиском Истоку, за Христа. Занимљиво, то концепт при којем и оријентални верници и источни православци се могу сложити. Римокатоличка црква има сличан концепт, али као што је често случај, теологија заснована на латинским терминима је слаба замена за вишеслојне термине на грчком језику, језик коришћен у “пуноћи времена”.

Додуше, термин се користи и у протестантском свету, преузет од стране Јургена Молтмана, Мисослава Волфа и у новије време коришћен од стране од Бактера Кругера.

Термин који су нам источна браћа и сестре дали, је грчка реч “*Перикхоресис (Perichoresis)*”. То је реч коју су рани црквени оци користили за опис односа љубави између Оца, Сина и Светога Духа. У неким случајевима, реч “Бог” је једноставно довољна као дескриптор за односне вредности Тројства, али пун смисао онтологијског Тројства је развијен у ову сложјену реч - *Перикхоресис*.

Морамо да будемо опрезни, јер у протестантском свету понекад добијамо подтекст доктрине Тројства. Доктрина Бога Оца, Бога Сина и Бога Светога Духа, плус други ентитет под називом Троједини Бог. То је као да је ово друго стварно одвојено од појединаца Тројства. Укратко, добијамо протестантски Свети Куартет.

У реалним терминима *Перикхоресис* је дивна дефиниција преплитања, нерастворљивости, и међуповезаности, која је осмишљена као једна плесна кофреографија, где партнери се у потпуности уклапају једни са другима.

У Западној протестантској теологији Тројства, склони смо томе, по почнемо са Једним Богом, којег касније делимо на три дела. На Истоку, почињу са Три у Једном и Три као Један и остају у тим идејама.

Када гледамо једну особу Светог Тројства, видимо *Перикхоресис* сва три лица Светог Тројства. Наша срца и наши умови жуде за поједностављено објашњење; али је нема. Морамо бити упозорени, ако покушавамо да поједноставимо Бога, због јасноће, стварамо бога који није Бог.

Срећом, можемо остати у дубокој и драгоценој истини. Имамо драгоцену истину отелотворања.

Видимо “врхунско откривење Бога” и “једини начин за спознање Бога” дато кроз отелотворење.

Без отелотворења, не можемо да “видимо” Бога. Губимо се у тајнама и завршавамо са свакаквим погрешним интерпретацијама. Аке желимо да знамо какав је Бог, на неки начин можемо се ослонити на то да “видимо” Господа Исуса Христа. Наш Господ Исус Христ је Бог и чинио је себе “видљивим” тиме што се отелотворио и постао човек, као ми.

Ово је јако важно, јер ако “видимо” само слику Бога пре отелотворења, која се налази у Светом Писму, та слика је непотпуна све до доласка Господа Исуса Христа. Само у отелотворењу Господњем, “пунина” Божија може бити “виђена”.

Не постоји откривење Бога, човеку, која може бити потпуна без отелотворења.

Сходно томе, када су ови драги људи пришли Филипу, они су се заправо дотакли најважнијег открића стварности у историји постојања; видети Бога у Христу.

Они су чезнули за видљивим Христом на земљи, као што ми чезнемо за Христом у Духу.

Можда најдубљи, неизрециво дивни и застрашујући симбол отелотворења, јесте узимање хлеба и вина, сећајући га се “све док Он не дође”. Причешће, Вечера Господња, Евхаристија, или Ломљење Хлеба је дата нама, да као група верника, можемо провести тренутке у тишини и у размишљању о величанству, богатству и значењу отелотворења.

Док обећано присуство Сина Божјег постаје реалност, ми имамо заједништво у Његово име, и видимо Њега. Видимо га симболички док се осврнемо на Његове патње које је издржао уместо нас. Видимо га као реалност, а не као пројекцију доминантног система вредности у неком периоду. Видимо га као откривење Тројединог Бога.

Евхаристички социјализам је: Борба на путу препуном тотем-манifestацијама Исуса Христа, да би дрхтајућих руку, али пуни радости стигли до пехара и светих симбола Његовог правог, стварног живота, који нам је приказан отелотворењем у Светом Писму.

Свети Ушорак

Параболично одсуство

Цез музичар, Луис Армстронг је 1931-е године имао наступ пред сегрегационом публиком у Мемфису, у Тенесију. Он је путовао у аутобусу, до Мемфиса, са својим белим менаџером и менаџеровом супругом. У једном тренутку, када су стигли на територију града Мемфиса, полиција је зауставила аутобус и нашла је Армстронга поред менаџерове супруге док су прегледали нека пословна документа.

Он је, заједно са целим његовом црним бендом, био бачени у затвор због кршења закона сегрегације, тако што се превише приближио белој жени на јавном месту.

Коначно, након свакаквих интервенција, Армстронг је био пуштен из затвора и било му је дозвољено да настави своју турнеју.

Те ноћи, на свом наступу је рекао да следећу песму коју ће певати, жели да посвети полицији из Мемфиса, а у публици је било и доста полицајаца, по службеној дужности. Назив песме је био “Биће ми драго када ћете сви бити мртви, ви, проклетиње”. Чланови бенда су негодовали јер су били свесни да би таквим ставом, Армстронг вероватно изазвао nerede.

Армстронг је затим отпевао песму на посебном црначком начину, који је белцима из публике био неразуман.

Након тога, неко из полицијске станице у Мемфису је изашао испред, и са захвалношћу је рекао Армстронгу, као је био дубоко дирнут његовим потезом и да нико не зна колико је тежак посао полиције из Мемфиса.

Наш Господ Исус Христ је користио сличну праксу која се понекад може назвати, параболично одсуство. Он је био у стању да у јавном окружењу, каже истину на такав начин да само Он и онима којима је била намењена буду у стању да схвате значење.

Срећом, наш Господ Исус Христ није користио ову методу као средство омаловажавања, попут споменутог случаја Луиса Армстронга.

Порилично је тешко за хришћанина који је духовно одрастао у окружењу прагматичне светске евангелизације да схвати концепт и убедљив начин на који наш Господ Исус Христ је користио параболе.

Велики акценат стављамо на идеју да људи морају да “чују” Јеванђеље. Сама мисао о Исусу који “крије” Јеванђеље, ствара једну когнитивну дисонанцу.

Хајде да истражимо ово.

Ако је циљ нашег Господа Исуса Христа био да сви знају да је Он Месија, Он је могао једноставно отићи у храм, у телу, након Васкрсења и да покаже себе јавно целом свету, да је жив, и као да је победио смрт. То би било најбоље и најпрагматичније решење за добро обављен посао.

Очигледно, он није следио тај ток, јер је имао другу идеју или филозофију у својим мислима.

Укратко, наш Господ Исус Христ је створио три основне, али живе елементе кроз Његово рођење, Његов живот, Његова смрт, васкрсење и вазнесење.

Прво, Он је делегирао свој ауторитет на небу и на земљи Његовој Цркви као продужетак сопственог живота и рада.

Друго, Он је стварио заједницу људи, која би наставила свој план, визију, жељу, и вољу за цео свет.

На крају, Он је оснажио, својим Светим Духом, ову заједницу људи, да се прошири. Ова се заједница шири имплементирањем видљиве духовне стварности.

Техника коју је Он изабрао као решење, била је параболна одсутност.

Он је себе открио Свом “бенду”. Затим их је овластио да буду Његови сведоци како би Божија заједница расла, и на крају заувек променила свет. Ова заједница је Његово тело на земљи, као једна заједница љубави, заједница истине, заједница службе, заједница слављења.

Реално, данашњи свет није евангелизован прагматичном техником проповедања са “најмањом количином истине за највећи број људи”. Уместо тога, права духовна револуција има веома не-прагматичну технику у свом средишту.

Раније, у Светој Недељи, смо говорили о жељи Оца да види живот Сина у својим следбеницима. Данас примећујемо опет да су видљиви симболи од виталног значаја. Сада, међутим, у смислу Цркве као целине, а не као појединци.

Црква у религијском смислу речи је ирелевантна, црква као истинско тело Христово је све што је битно.

Јеванђеље није проповедање. Може се проповедати “Јеванђеље”, али проповедање само по себи није Јеванђеље.

Исказна порука, у окружењу која нема видљиву потврду идентитета тих исказа, није Јеванђеље. Порка Јеванђеља подразумева и јеванђеоску заједницу.

Исказ да, “грешни мушкарци и жене могу да се помире са Светим Богом кроз племениту крв отелотвореног Сина Божјег”, путује у духовну свест људи, када постоји знак видљиве провере идентитета, од стране носиоца поруке и заједнице људи која га представља.

Јеванђеље је Откривење Исуса кроз његово тело на земљи:

Видљива јединствена заједница у којој људи воле једни друге.

Бескомпромисна заједница у којој се истини никада не дозвољава да се разлици, због ирационалних резултата.

Заједница Евхаристичког социјализма, где сиромашни и поглавци “су” Исус, на исти начин као што и Црква “је” Тело Христово.

Духовно дисциплинована заједница која ставља акценат на обожаване и моливу више од личне користи, просперитета, стајуса и друштвене прихваћивости

Људи који пред мученишвом изјављују, да је Исус, Господ свега што је створено.

Еухаристички социјализам је: Пружање видљивог егзистенцијалног доказа о Христовом Телу, једном друштву, у којем је сигурност умрла и преовладава нихилизам.

Свет̄а Среда

Велика Издаја

Издаја је књижевна, духовна и психолошка прекретница у последњим данима живота и рада нашег Господа Исуса Христа.

Јако је богата у својој наратији, алегорији и симболизму, који се фокусира на једну тачку злоупотребе, а ми се морамо фокусирати на преглед овог гротескног али ипак виталног елемента у историји откупљења света.

Постоје шест елемената за издају. Они су такође описивачи савременог стања одређених аспеката институционалног хришћанства.

За околни свет̄, Јуда је у њојшћунос̄и био њрихваћен као ајос̄ол.

Ма̄теријална на̄рада је цен̄трални део ње̄ове издаје.

Био је зајоседнӯш ђаволом лично, да ис̄јуни своје дело.

Ње̄ова њос̄и-издајна савес̄и је била моћнија од влас̄и Со̄оне.

Исход издаје је била његова сојсѝвена ѝројасѝ.

За околни свей, Јуда је ѝредсѝављао Нашей Госѝода Исуса Хрисѝа.

Он је био идентификован као део заједнице ученика. Његови спољашност га је означила као Исусовог следбеника. Он је готово сигурно доживео натприродне ствари, чудеса, као и сви остали апостоли.

Корен његове издаје била је жеља за материјалну добит и похлепа. Његов идентитет као Исусов следбеник, била је маска његових жеља за лично богатство и просперитет.

Похлепа за новцем је једна од највећих основних духовних стања, која оставља људску душу отворену за улазак зла. Укратко, новац ће учинити да људи раде оно што иначе не би учинити.

Дубина лицемерја је била толико велика, да је користио поздравни пољубац у образ као знак издаје. Похлепа за сопствену добит ће направити дубоке нивое издаје и зла унутар заједнице Божјег народа.

Упркос томе што је био поседнут ђаволом, његова слободна људска воља је била толико функционална да га је сопствена савест навела да покуша и повуче своју издају. Код њега је то изазвало да не буде у стању да живи са собом, па је због тога починио самоубиство. Укратко, Јуда није могао кривити сотону за превару и издају, јер је његова слободна воља била активна и функционална.

Упозорење за хришћанске лицемере је чињеница да свако ко води двоструке животе, имаће као крајњи резултат пропаст.

Наш Господ Исус Христ нам даје низ избора и начина живота који ће контрабалансирају тенденцију ка стању издаје.

Спољни радови кроз чудеса и натприродне силе су безначајни, као идентификатори истинитог хришћанства. Први противотров за издају је видљива љубав премудрости универзалној Цркви и жеља за јединством. То је услов који је Исус дао свом народу и који садржи идентификационе знаке истинитог хришћанства.

Имовинска корист такође може бити изражена у жељи за статусом quo-ом и за рационалну контролу над будућом судбином. Фокусирање на безбедност, осигурање и личну удобност, може бити средство којим хришћанин бира да окрене леђа сиромашнима. Када окрећемо леђа сиромашнима, ми заправо издајемо Господа нашега Исуса Христа. Када служимо сиромашнима и потлаченима, служимо Исусу.

Као нека сила, жеља за материјалним добрима постаје духовна ствар, јер отвара врата појединцима или читавим заједницама да буду слаби пред ђавољим обманама, и на крају падају коначно под контролом сотоне. Похлепа за удобним животом, сигурности кроз личне слободе и среће, као главне потраге људског срца, остављају појединца отвореног за контролу од стране свега што је зло. Зато је Исус поставио услов учеништву “АКО” ме следите, мораћете да “одбаците себе, узмете свој крст и следите Мене”.

Већина издаја је у контексту пријатељства. Већина издаја је маскирана лицемерством у домену пријатељства. Стога,

ако волите своје непријатеље, ви ћете по аутоматизму волети и ваше пријатеље.

Издаја се никада не може оправдати. Издаја је увек акција слободне воље издајника чак и када све врви од демона. Јуда није имао потребну за егзорцизмом. То је најлакши излаз. Јуди је било потребно да се покаје. Када кажемо истину о нашим гресима, моћ сотоне је сломљена. Ходање у светлости са Исусом и међусобно је наш циљ за духовно преживљавање.

Евхаристички социјализам је: Изабрати да не пратимо дух времена, чак и када се преплиће са верским стварима, већ, радије, да пазимо на противотров за издају, који нам је дат од стране Господа Исуса, нама као Његовом народу.

Велики Четвртак

Нова Заповест и Нови Завет,

Човек не може разумети шта је хришћанство, без схватања моћи прославе Великог Четвртка у Светој Недељи. Овај дан у црквеном календару је свети дан, јер обележава и фокусира се на “Нову заповест” и “Нови Завет”.

Могло би се ићи тако далеко, да кажемо да шта год да је пре данашњег дана, заједница Божјег народа била, никада више неће бити иста.

Врхунац промена, донете у току Свете Недеље, одвија се онда када је наш Господ Исус Христ изјавио свете речи и симболизовао те речи кроз света дешавања.

Богатство јеврејске Пасхе треба да буде очигледно у Горњој соби, али прича се не завршава овде. Уместо тога, симболизам јеврејске Пасхе, делује као путања за нешто што је дубоко, јединствено, и што мења животе у потпуности.

Пасха представља дивну слику избављења кроз крв. Ослобођење је у форми отклоњене пресуде. Оно што често недостаје у нашем размишљању о избављењу јесте чињеница да је у Божјем уму, Пасха је била средство „дефинисања” себе у односу са Израелом.

Он изјављује: „Ја сам Бог који те извео из Египта”, изнова и изнова у Старом Завету.

Исто тако, наш Господ Исус Христ, на Пасху, у Горњој соби „редефинише” све што се односи на Бога и човека и на Нову Заповест и Нови Завет.

Најпре Нова Заповест.

Нову зајовесї̄ вам дајем.

Волиї̄е једни груї̄е.

По шоме ће сви ѿознаї̄и да сї̄е Мојї̄ ученици.

Ако ме волиї̄е, ви ћеї̄е ѿслушайї̄и Мојї̄ зајовесї̄.

Ако не волиї̄е једни груї̄е,

Ви сї̄е неѿслушни ѿрема Мојї̄ зајовесї̄и.

Не можемо се називати хришћанима, ученицима, и не можемо тврдити да волимо Господа Исуса Христа, ако смо непослушни и игноришемо Његове заповести.

На ову напомену, католичка, православна, и протестантска цркаве требало би да ћуте и једноставно се покају. Без оправдања. Без разумних изговора, само тишина и покајање.

Да ствар буде још јаснија, Господ, Цар, Вечни Логос је објаснио шта значи волети другога. Он је прао ноге својим ученицима, па чак и Јуди.

Он користи овај свети симбол да потврди аутентичност Његове изјаве. Затим, да ствари буду још јасније, каже им да, ако је Он, Исус прао њима ноге и они су дужни да перу ноге једни другима.

То значи да треба прати ноге и онима који нам се не свиђају. То захтева опрати ноге оних који су нас можда

издали, не само оних који верују у исте ствари и на исти начин као и ми.

Свет је нехришћански, не због Адамовог греха, пожуде тела или моћи ђавола. Свет је нехришћански свет, јер цркве које представљају Исуса Христа не воле Христа, јер оне не поштују Христову заповест да волимо једни друге.

Ту не постоји „Да, али” Постоји само „да” и покајање.

Онда долази један Нови завет. Не мислим на Нови Завет као део Светог Писма, већ на нову врсту завета између Бога и људе. Тешко је писати без плакања. Тешко је плакати а не писати. Нови завет је на много начина капацитет, објекат и средство да се Нова заповест подели свету.

Ако постоји једна фокусна тачка у Новом завету, то је да су тело и крв савног Сина Божјег, ти који уједињују Његове људе у индивидуалном искупљењу и колективном чишћењу.

На Причешћу, Вечери Господњој, Евхаристији, Ломљењу Хлеба, ја славим Бога. Славим, одбацивањем свог греха као појединац и као део колектива.

У оним традицијама у којима верник проведе дан поста и размишљања сваке недеље, као припрема пред долазак пред столом Господњим, чине нам велику услугу својим примером.

Све моје ѿресѣује

Мој ѿрех и мој ѿнос

Осѣављам заувек у ѿрисусѣву Њеѿових рана.

Наши греси нису опроштени на Столу Господњем. Радије, ми се сећамо начина на којем су наши греси били опроштени и то је истина која нас храни на Столу Господњем.

Латински израз, табула раса, је оличење ове славне истине. То значи празна платформа. Када долазимо с покајањем у нашим срцима због нашег недостатка љубави једни према другима, Крв Вечног Завета нас чисти од греха. Ми смо добили празан лист папира, нов почетак, који нас повезује за оне са заједничким духовним пореклом.

Када приђемо Столу, ми се радујемо свему ономе што значи рушење смешних зидова који нас раздвајају, створени лажном јерархијом, на основу воље за моћ.

Када се мученици из различитих традиција састају испод Божјег престола, они не дају једни другима тест веровања и праксе да се утврди да ли јесте или није дозвољено да имају заједништво, чисте савести, у присуству њиховог благословеног Спаситеља.

Када приђемо Столу сећања и узимамо хлеб и вино, то радимо у присуству мученика. Заједно са њима славимо Јагње које је било жртвовано.

Имамо удео у породичној љубави. Уједињујемо се у понизности. Ми имамо заједничко порекло. Ми испуњавамо заповести које је Христ дао свом народу.

Имајући ово у виду, док размишљате о Новој заповести и Новом Завету, идите у цркву, по могућству у оној где се најнепријатније осећате, и покајте се за то што не волите Исуса као што је Он волео Цркву.

Затим, понизите се пред Олтаром неба, дрхтајући у захвалности, за држање хлеба и вина у нечистим рукама, али очишћеним крвљу вечног савеза.

Евхаристички социјализам је: Јединство и понизност, откривено целом свету.

Велики Петак

Викинзи и филозофи на коленима

Цвеће и биљке на и око Голготе затвориле су се и повукле у своје пупољке. Мале животиње су се сакриле од стида и срамоте. Небеса се клањају у ужасу и мраку.

Сваки демон као да се напаја са злом радошћу. Принц таме улази у Јерусалим на кочијама направљеним од славних палих анђела.

Нико не зна, изузев Тројединог Бога, шта се дешавало и каква трансакција је била начињена.

Када су стручњаци почели да анализирају, зауставили су се у чистој мистерији егзистенцијалног тренутка, испуњен присуством оног „Ја сам”, који улази у стању жртве помирења.

Мирис крви је био свуда; такође и мирис зноја. Исто, и мирис парфема којег је Марија просула по ногама нашег Благословеног Господа Исуса. Све се скупило заједно на неки волшебан начин, мешањем лепоте и прљавштине.

Затим долази централно и жаришно дешавање у историји.

Греси света су постављени на Господа Исуса. Најсликовитији израз Писма може бити, „И Он је постао грех”.

Отац, Син и Свети Дух, сви су искусили напуштање. Не постоји раздвајање Бога. Божанство се не може

растргнути. Љубав, на јединствен и тајанствен начин има интеракцију с Тројством. Отелотворени Бог, кроз усвајање свих греха светаје гурнут до крајње тачке.

Крик или гласни уздах, „Боже, Боже мој, зашто си ме оставио”, доводи до испуњења пророчанство из Псалма 22. Свемир се цепа док се чују речи изговорене у болу. Речи који припадају истој особи, истом Духу који је некада рекао „Нека буде светлост”.

Отац не окреће леђа свом Сину. Уместо тога, видимо сломљено срце Оца, Сина и Духа Светог. На неки волшебан начин „Божанска љубав” кида грех на комаде кроз мултидимензионалне структуре неба и земље.

Форензички теолози свих времена су занемили. Само будала покушава да спекулише пуноћу акција, онтологије, и исходе избављења

Кочије Принца Таме долазе до Голготе. Свако замисливо зло је бачено на „Верног Слугу који пати”. Аура зла, присуство покварености, и смрад греха су јединствено постављени на нашем Господу, на Исусу Христу.

Сама тежина тренутка изазива небо да задржи своју светлост у срамоти.

Али онда долази потпуна промена.

Знање престаје. Викинзи и филозофи клекну. Премодернизам, модернизам, све се урушава у беспомоћну тишину, јер не постоји објашњење. Нема разумевања. Часовничар плаче јер нема више речи.

Сотона, грех, смрт, списи Закона, сви постају једно у присуству крста. Рука умирућег Христа досегне и хвата све непријатеље Светога.

Сотона, грех, смрт, списи Закона се боре, покушавају се извући, ослободити из јаког гвозденог стиска Вечног Сина Божјег.

Затим, речи које су заувек промениле цео универзум, биле су изговорене. „Завршено је”. Снага звука Његовог гласа изазива земљотрес на земљи, али један још већи земљотрес се дешава у скривеним мистеријама вечности.

Син Божји улази у гроб држећи у својим рукама моћ зла, грехе света, и рукопис Закона који је био против људске расе.

Пошћуна изојаченосћ је ѿбеђена и изојачени су ослобођени уласком Христѿа у ѿробницу.

Безусловна љубав излива се даље од Божјеј ѿресћола и обухвајѿа целу људску врстју.

Оѿраничено оѿкуйљене је замењено неоѿраниченим ауѿориѿешѿом који је ослобођен да би здробио ѿлаву змије и да је сѿави у ланце ѿораза.

Неодољива блаѿодаѿ даје нови ниво слободе, сѿвара нову вољу, да човечансѿво одлучи да следи Боѿа, у свим сѿварима.

Неизмерна моћ сѿѿа сѿрасћ и ѿохвалу на длановима човечансѿва који чезне за ѿим.

Док је тело нашег Господа Исуса Христа спуштано са крста, осећа се мирис парфема из посуде од алабастера, мирис који је сипала Марија из Витаније надвладао је задах смрти.

Прави догађаји постају вечни свети симболи. Крст, крст, о тај славни крст: ношен око врата, мимиран рукама, стављен на Свети Олтар, украшава зграду с радошћу, нацртан у крви од стране мученика, подигнут с поносом од стране ходочасника.

Мирис парфема сада осећа свет који нас окружује, мирис нашег Господа Исуса Христа се види, опипава, и осети у заједници љубави, заједници истине, заједници богослужења, у заједници служења.

Овај мирис је, наравно, метафора која је препуна многим слојева истине и лепоте.

Централно у калеидоскопском изливању теолошког чуђења, је хомеопатски аспект крста.

Смрт је поражена смрћу. Грех је мистериозно поражен духовним трансфером свих греха света на беспрекорном Јагње Божје.

Сотона је поражен помоћу сопственог плана да се уништи Син Божји.

Ово хомеопатија крста стоји у потпуној супротности са духом садашњице, размишљањем које се континуирано повећава у свесној опозицији према моделу „мириси - хомеопатија”

У нашем добу, као што нас је Н.Т. Рајт подсетио, живимо у оквиру духовних граница створених и прилагођених за савремене богова пост-савременог света: Марс, Јупитер и Афродита.

Марс, бог рата, као и чувар пољопривреде, влада увелико преко модерног света. Рат је заводљиво, јер изазива религиозно осећање. Пароксизам емоционалне енергије се ослобађа у контексту националног поноса и

националног интереса. Када залажемо себе једној нацији, заправо обећавамо себе једном алтернативном краљевству; не Царству Божјем.

Ратови Марса су увек у властитом интересу Марса који увек жели уништење што више људи могуће.

У 20. веку дошло је до промене и постало је сигурније бити војник него цивилно лице, за време рата. Циљ Марса није да уништи војнике, већ да што више њих буде живо како би могли убити више цивила.

Марс, као и наш Господ Исуса Христ, има своје мученике. Ови мученици иако су жртвовани на олтарима Баала не смеју се протумачити као ништа друго осим саме имовине Марса.

Исус је поразио смрт својом смрћу. Марс је победио живот тиме што је донео смрт кроз ратове.

Марс је такође и чувар пољопривреде. Он генетски модификује дар Божји у плодовима земље, претварајући га у отров дизајниран да понизи свог творца.

„Скупљачи небеског полена”, су се претворили у једнократне трговце кукурузног шећера, који одбијају да се придржавају Марса и једноставно умиру. Марс је онај који открива и убризгава хормоне у пилиће, како би развили деформисане проширене груди. Ова трагична мутирана бића су дизајнирана за само једну сврху; да људи умиру од лошег здравља.

Март не брине ако се уништи више људи загађеном храном него бомбама, пиштољима и мецима. Његов циљ је тотално уништење, за које не бира методологију смрти.

Јупитер је врховни бог власти. Он шири своју моћ, не ауторитет, већ силну власт, као ћебе над свим

институцијама; без обзира на разлог њиховог постојања. То може бити у областима политике, мулти-националних корпорација, породице, или у структурама религије.

Њега није брига шта је узрок веровања све док хијерархијске структуре моћи дехуманизирају и умањују човека. Његов циљ је да се смањи човека, Божјег *Хомо сацеа*, на оно што Агамбен назива „голи живот”.

Док крст претвара хијерархију у уравнотежену, пуну љубави и топлу породицу, Јупитер претвара хијерархију у тамнице страха, контроле и злостављања.

Затим, у сред рата и покварену пољопривреду Марса, и моћи Јупитера, Афродита, икона телесног знања открива себе. Њен циљ је да замрачи мучене душе са обећањем разумевања а и испуњења кроз сексуално задовољство. Данашњи сексуални вртлог је изграђен од горких суза које теку од бола издаје и корсти.

Наш Господ Исус даје мушкарцима и женама идеју сексуалности заснованој на плодовима Духа. То је место где се љубав, радост, и верност негују у стрпљењу, кроткости и доброты. Ова лепота производи доброту и мир за разлику од Афродите која рађа себичност, контролу, зависност, окрутност, и на крају смрт.

Као што је Господ Исус ушао у смрт, да би смрт могла бити уништена, тако и трули богови другог царства покушавају поробити нашу генерацију у некој врсти живе смрти.

Лажни богови неће победити. Биће ту жртава.

Реалност ове духовне борбе је далеко од неке обичне бар туче између доброг Бога и гомилу лоших богова.

Радије је то успостављење стварности која је толико живото-мењајућа, да, зло, само по себи као сила, почиње

се повлачити у заборав. Велика битка на крсту била је битка између протологичне узрочности и есхатолошке каузалности.

Марс, Јупитер и Афродита могу само покушати да надвладају будућност, да ставрају сопствену верзију будућности, и да дефинишу шта ће бити будућност. То је протологична узрочност.

Христ, у Богу, на крсту живи не само у ономе што јесте сада, већ и у ономе што ће бити, такође. Марс покушава да гура историју до закључка у којем зло побеђује. Живи Бог вуче историју до закључка којег је Он већ изабрао.

Битка је реална, али је већ побеђено. Победа је била у Божјем уму и плановима, још пре него што је било шта друго постојало. То је есхатолошки каузалитет.

Евхаристички социјализам је: Дистрибуција хомеопатије и мириса крста у свесној супротности са боговима данашњег доба.

Велика Субота

Лепота, снага и савршенство невиности

Велика Субота, за осетљиве душе, је тежак дан и одраз у оквиру духовног путовања Свете Недеље.

Никејски исказ вере говори о Господу нашем, Исусу Христу који се спуштао у пакао. Остала веровања говоре о његовом спуштању у гроб.

То је вероватније нешто о чему се најмање говори у целој причи о смрћу и васкрсењу.

Може бити корисно да видимо ово на мало другачији начин. Погледајмо концепт лиминалног стања тела Господа Исуса док прелази у гроб. Исусово тело није више у стању у којем се налазио пре смрти, али још није ступио ни у стање васкрсења. Из овога можемо научити и примити нешто драгоцено, у смислу посвећености, за ову Свету суботу.

Фокусирамо се на реч *свето*.

Светост се често представља као нешто што је грубо и бескомпромисно. Врста вектора који сипа безгрешно зрачење и уништава све што је страно па свом путу. Ако покушате да визуализујете светост овако, видећете неразблажени и фокусирани бес. Нажалост, често са вама ту, као предмет тог беса.

На неки начин можемо разумети како се то развија у нашем размишљању, али погрешна је разлика између

светости у односу на грех, и светост као суштину; Уклоните грех у односу на светости, а затим поново погледајте суштину те светости.

Светост у својој суштини је блистава, нежна, чиста, пуна љубави и без мане, у невиности. Један легитимни опис светости Бога је невиност Бога.

Невиност има неописиву лепоту. Мислимо само на рођење једне бебе, често нас изазива до пустимо сузу јер је невиност прелепа. Када Исус пере ноге својим ученицима, или када ми држимо чашу за Вечеру Господњу, заправо отелотворимо невиност.

Нешто у нама се ломи као посуда од алабастера коју је разбила Марија. Мирис љупкости и сласти попуњава простор где пребивамо.

Невиност је централна одлика Свете Суботе. Постоји само тишина и туга кад је све што је драгоцено, добро и чисто приморано на смрт јер светост и грех никада се не могу помешати.

Грех увек жели да уништи невиност.

Невиност је централна карактеристика мучеништва следбеника Господа нашега Исуса Христа. Када су сви људски напори за опстанак исцрпљени, дође тренутак, кад се за љубав према Христовом имену, узима људски живот. То је по својој природи невино и рањиво, али је испуњено натприродном силом. Божји Син стоји са десне стране Оца да прими мученике у вечну славу.

Моћ коју невиност ослобађа у овом тренутку не може да се мери. То је хомеопатија искупљења. Сотона тражи наше мучеништво ради своје зле власти, али његова снага је сломљена и бива бачена доле због невиности која је

везана за мучеништво. Ово је сама срж поруке о крсту. Сотона настоји да убије Христа, а Исусова смрт опозива и уништава Сотонину моћ.

На исти начин на који су похлепа и глад за новцем духовна зла, тако је и невиност је обдарена натприродном силом. Невиност нема потребе за људском заштитом ни на једном нивоу јер је интегрисана у саму срж суштине Бога. То не одузима потребу да јаки треба да штите слабе, већ је то принцип који каже да чак и оно што је рањиво, невино, када је уништено, ослобађа неизрециву космичку енергију.

Невиност има централно место међу плодовима Духа Светога. Свети Дух улива своје плодове у срца људи који су се најпре одрекли сами себе, и пуни их невиношћу Божијом. Свето Писмо је јасно. Не постоји закон који је против плодова Духа.

Крајња судбина учесника у Вожанској природи је судбина невиности. То може да значи мучеништво. Увек ће значити одрицати се самога себе. Увек ће значити лепота, снага и невиност.

Сада, након ове лавине речи, хајде да се вратимо на тему гроба.

Ова чиста и неокаљана Невиност, овај Светац, Господ наш Исус Христ, улази у стање смрти. Када су Исуса узели са крста, тело отелотвореног Бога је било мртво.

Ово је место где се идентификујемо са Њим више него на било који други начин. У смрти, Исус је више налик нама него у било ком другом тренутку у свом животу на Земљи.

Када је Исус умро, Његова Света природа је продрала унутар смрти и променила смрт у нешто друго. Хајде да објаснимо више ову чињеницу.

Када је Исус ушао у воду крштења, сва вода, свуда на свету, постала је нешто ново.

Када је Исус пљунуо у прах земаљски и наравио блато којим је исцелио болесника, он је променио цео концепт земље.

Без обзира шта су небо и земља били пре доласка Вечног Божјег Сина, сада су постали нешто друго, измењено.

На Свету Суботу, када се Исус нашао у смрт у гробу, он редефинисао смрт тако што је омогућио да смрт буде поражена, на такав начин да би светост могла постати духовно искуство умрлих жена и мушкараца.

На овај начин, можемо видети да је процес отелотворења била слика која представља да је светост процес који има за циљ да, ми као духовно мртве жене и мушкарци, постанемо слични Бог у Христу; свети.

Процес је био следећи:

Он је био отелотворен и посветио је утробу жене.

Он се родио, и посветио је Свој живој,

Он је био крштен, и посветио је воду.

Он је чинио чуда и редефинисао заувек материју и времена.

Волео је и редефинисао је шта је љубав.

Он је умро на крсту и узео триху света на себе и пошитоно обрнуо редослед закона и етике и њихових последица заувек.

Он је крочио у іроб и редефинисао шїа је смрїи.

Он је њоново усїао да би редефинисао месїо іреха, смрїи и Соїоне у космосу, заувек.

Он се вазнео на небо да би заузео своје месїо ауїорїшеїа, да води, уз њомоћ Свейїої Духа, ново човечансїво, нову заједницу.

Све ово са једним јединим циљем. Да би човек могао да учествује у божанској природи. Човек ће постати свет као Бог Свети. Други начин да кажем је да ће Бог и човек постати једно, као дим тамјана и *шекина* дима Бога, као што су помешани, изнад Трона Милости, између херувима, у Светињу над Светињама на Дан Помирења.

Евхаристички социјализам је: Фокусирање на отелотворење, не као скуп теолошких принципа, већ као процес божанских радњи, које имају свој крајњи резултат, да Бог и човек постану потпуно један и уједињени у светости.

Ускршња Недеља

И врата пакла неће је надвладати

Када је Исус изашао из гроба, он је то учинио као победник, доневши нешто веће и моћније од свих царства у историји човечанства; Цркву Господа нашега Исуса Христа и Краљевину која је резултат ангажовања Цркве у свету.

Нажалост, у савременим данима, уместо “теологије наде” заснована на овој победи, ми смо фокусирани на једну “теологије хистерије”. На неки начин то је одраз ширег друштвеног етоса. Сваки аспект живота анализиран је кроз идеју да је “модерна западна цивилизација”, као ентитет, последња мембрана између опстанка и долазеће катастрофе.

Ми видим свакакве наслове. Црква је уништена свуда. Чак и црквени лидери користе речи попут истребљења да опишу апокалиптичну судбину Цркве.

Нек се зна јасно и гласно, ништа није даље од истине.

Ево неколико мисли, да отерају панику.

Црква је Тело Христово. Морамо да кажемо да мало гласније и спорије. Црква је Тело Христово и Тело Христово је под Својом сувереном влашћу.

Тело Христово је састављен од оних које Он зна и који знају Њега. Тело Христово није заштићено пролазним институцијама нити реагује на хистеричне страхове. Тело

Христово је створена, заштићена, и вољена целина, која је у рукама Онога који има сву власт на небу и на земљи.

Христ је тај који гради своју Цркву и ништа, ништа, ништа је не може надвладати. Врата пакла, која су једноставно метафора за пуну снагу зла у свемиру, не могу надвладати Цркву, јер је Црква Тело Христово.

То не значи да “локалне цркве”, као Ефес или Сард, не могу имати своје свећњаке уклоњене из њиховог географског положаја, већ то значи да је Тело Христово чисто и без мане и неће, и не може се уклонити.

Такође, не значи да “институционални-кориснички изглед” Цркве не пролази кроз велика преобликовања у припреми за оно што следи.

Реалност је да визуелна репрезентација Цркве као институција пролази кроз масивну промену. Протестантска, Римокатоличка и Православна Црква су категорије које изумиру. У свим историјским традицијама настаје нешто сасвим ново, усмерено на преданост Исусу Христу, оживљавање традиције, љубав према Светом Писму, љубав за све оне који воле име Христово, и жеља да се служи сиромашнима и потлаченима.

Урођена зло у лажним облицима власти, заснована на лажним хијерархијама, уступа се ономе што Роџер Мичел назива кенархијом; систем поретка који се заснива на служење у љубави. Ово је ауторитет Исуса Христа изражен у светим симболима прањем ногу својим ученицима и Његова смрт на крсту.

Оно што је ново, може доћи до пуне зрелости, само када све оно што је старо, нестане. Постоји прелаз и то је неудобна возња... али Црква је Тело Христово, и Његово

Тело се успоставља у свим угловима земље и Врата Пакла неће је надвладати.

Црква није у послу опстанка. Црква има пред собом мандат и визију да преузме и прикаже присуство Христа сваком народу, племену, и језику. Крајњи циљ Цркве је да се види спајање неба и земље у новом небу и нову земљу.

Долази дан када ће победа Исуса Христа, кроз његово тело, бити очигледна на земљи. Једноставно речено, то је разлог зашто Црква не одлази; Она је ту да остане. Не само да је она ту да остане, али Црква је, као тело Христово, централни, главни покретач свих послова на земљи.

Човек не води свет према сопственом закључку. Уместо тога, Бог је тај који, кроз Тело Христово, вуче свет ка Његовим жељеним закључком у историји. Тренутак када ће променити небо и земљу у вечно пребивалиште свог народа.

Евхаристички социјализам је: Живот у нади и подела те наде једном свету који је препун панике и страха.

Понедељак њосле Свешје

Недеље

Две флаше Православља

Света Недеља је драгоцена јер је испуњена симболизмом које можемо да схватимо и направимо неко сопствено искуство. То није крај, већ нови почетак. Почетак нове духовне године.

Понекад је добро да се осврнемо и погледамо у недавној и древној историји, маркере, путоказе, које нам могу помоћи у нашем духовном путовању. Историја је препуна таквих путоказа.

Један догађај који може бити од помоћи у контексту ових размишљања је изузетан покрет у Англиканској цркви у Великој Британији средином хиљаду осамстотих.

Средином хиљаду осамстотих, насилна борба за душу Англиканске цркве је буктала у Великој Британији. То је била у суштини, академска битка. Наизглед ниоткуда, дошло је до експлозије писаних радова, серија трактата, есеја и памфлета који су, пре свега, кренули са Универзитета Оксфорд. То је била бурна полемика у вези живота Цркве у наредном новом модерном периоду. Ова размена мишљења у писаној форми постала је позната као Оксфорд Покрет или Трактаријанско Друштво.

Да будем искрен, ова кратка књига делује у оквиру тензије створене овим покретом. Мислим да тренутна борба између цркве и духа времена личи јако пуно на оно са чиме се Оксфорд Покрет сусрео и борио средином хиљаду осамстотих.

Постојале су две веома јаке силе на делу. Либерални покрет и покрет за реформу. Либерални покрет, у извесној мери може се сумирати у термину коришћен и као погрдна реч и као хвалисање, “Две флаше православља”.

То је име дато онима који су пили две флаше вина сваког дана, у свесној супротности према Пуританцима, чији је аскетизам, искрено речено превише акцентуиран, био је централни део њихове духовне филозофије негирања себе, узимања крста и следве Исуса.

Други покрет, динамичан покрет за реформу је познат као Оксфордски или Трактаријански Покрет.

Оксфордски Покрет је звао цркву да се врати својим коренима, усред преврата у заједничкој култури, враћење које ће уништити и испарити историјско православље.

Овај покрет, сам по себи се поделио у две основне групе. Једна страна Оксфордског Покрета нагнуо је ка Риму, а други су видели своје корене у пре-римокатоличког британском хришћанству. Требамо знати да је постојала организована Келтска Црква у Британији, која је деловала 450 година пре него што је Рим послао Аугустина од Кантербурија да колонизује Британска острва, другог јуна, 597 године.

Укратко, либерализам је захтевао промену да би Црква опстала у оквиру данашње културе. Ово је било преусмерено против Римокатоличке цркве која је хтела

привући к себи Англиканску цркву. Централистички историјски Англиканизам је ишао ка томе, да се нове ствари изграде на рестаурацији старих, као што се види у веровању и пракси раних црквених отаца. “Рано” се односи на пре-никејско, не средњевековно. Ова трећа верзија покрета је, у многим стварима, модел данас за нас који треба пажљиво да гледамо.

За отприлике 50 година постојања, овај либерални покрет назван “Две флаше православља”, стопио се у једном покрету који се не може признати као било шта друго осим пост-хришћанског паганизма. То је заправо претеча онога што се често назива “постмодерна данашњица”.

Морамо променити амбијент овде, од јасно религиозног на мање побожни, али не мање духовног окружења. У Паризу, 1922. године, било је позната вечера где су се срели Стравински, Диагљев, Пруст, Џејмс Џојс и Езра Паунд.

Ако би неко саставио пагански скуп, ови људи би били права опција, једна врста састанка *paganaorum modernorum*.

Џејмс Џојс је био пијан и сва ранија пристојност и давања части културним иконама је пропала, када је био груб и пун непоштовања према Прусту. Укратко, бити непристојан према човеку који има познати књижевни статус, је нешто што се не ради у датим околностима. Неки коментатори су касније рекли да је ова вечера била заправо крај једне ере.

Ова вечера је била толико важна јер је била, заправо, окупљање уметничких снага прошлости, које ће нестати под притиском нових, слободноумнијих снага, који ће постати културна норма у кратком временском периоду.

Касније је била дата изјава, коју су неки приписали Поунду, да када Џејмс Џојс буде написао последње речи свог романа, Улисе, хришћанској ери ће доћи крај.

Како је Ендрју Мар прокоментарисао, година у којој је Пруст је умро, Елиот “Вестланд” је објављен, а Чарли Чаплин је постао најпрепознатљивије лице на планети.

Шта год је Западна цивилизација била пре, то је нестало заувек. Верски либерализам је, укратко, спојио сав свој пост-побожни живот и праксе у секуларни уметнички либертинизам.

Од тог дана ми се крећемо све више и више ка савременом размишљању “две флаше православаља”, који подразумева толеранцију према једном свету идеја, религија и економије. Све што је старије од десет година, постаје по аутоматизму безвредно.

Битка се наставља.

Рим још увек има бачено око на Англиканску цркву, као крајњу награду и помера сопствене границе да би пронашла место за недостајали драгуљ у круни.

“Прави Либерализам” данашњице има два нове флаше; “Осећања” и “Слободу”, све остало је небитно. Сексуалност, новац и духовност сада доминирају над овим стварима. МОРА ити леп осећај и МОРА бити слободе да се то исказе.

Оксфордски Покрет неће нестати.

Наша дубока преданост Господу Исусу Христу, и Његовој Цркви, повлачи излив Духа Светога.

Без институције на челу, без познатих личности, без рекламе и без посебне технике; само ветар Духа, који дува где хоће и ради како хоће.

Људи широм света читају романе Шарлоте Јонг и поново се заљубљују у невиност. Блага духовност Цона Кебла је тражена као бисер велике вредности. Највише од свега, људи желе да упознају Исуса кроз Јеванђеља и кроз живот Цркве у првим вековима, и остављају иза њих савремене, полу-претваране глупости.

Овај нови покрет, се преселио далеко изван граница Кантербурија. Овај покрет је захватио све хришћанске традиције и иде ка томе да промени свет.

Његови таласи су нежни али јаки. Где ће кулминирати? Само Бог зна.

Можда ће доћи дан када ће Хација Софија поново посати место где ће се држати Богослужења Светом Тројству, Богу Оцу, Сину и Светом Духу, и када ће све цамије постати куће хришћанске молитве.

Да се храмови хиндуизма претворе у центре богослужења за историјског Исуса Библије, место где демони вриште и беже и име Божанског Христа се чује у свим градовима, брдима и долинама Индије.

Где нови атејисти плачу због њихове претходне заблуде, капиталисти се покају због своје корупције и похлепе, и марксистички плачу за милост због њиховог лудила.

А, колико ће то бити? Не може се рећи. Али царство овог света ће постати Царство Божје и Његовог Христа, и нове “две флаше православља” ће се појавити, Крв мученика и уље Духа Светога.

Како нам престоји нова недеља, након Свете Недеље, идемо са радошћу и самопоуздањем у сваком нашем кораку. Исус је Господ и Он ће успоставити своју владавину на начине које су нам понекад нелагодне, на начине који су

дизајниране да рађају нову креативност у нама и нове духовне дарове које ћемо користити за Његову вољу. Овај нови покрет који нема име и не може се лако дефинисати, отелотворује термин који смо гледали ове недеље. То је Евхаристички социјализам.

*Уколико желишe да разговарамо о било којим
темама споменућим у овом краћком раду,
можешe ми писати на:
bob@bobhitching.com*

Садржај

Предговор	4
Увод	9
<i>Идеје више не сносе последице</i>	
Свети Понедељак	21
<i>Кореографија запелетног идентитета</i>	
Свети Уторак.	27
<i>Параболично одсуство</i>	
Света Среда.	31
<i>Велика Издаја</i>	
Велики Четвртак.	35
<i>Нова Заповест и Нови Завет,</i>	
Велики Петак	40
<i>Викинзи и филозофи на коленима</i>	
Велика Субота.	47
<i>Лепота, снага и савршенство невиности</i>	
Ускршња Недеља	52
<i>И врата пакла неће је надвладати</i>	
Понедељак после Свете Недеље	55
<i>Две флаше Православља</i>	

Wann?
nicht aufpassen.
Caroline's Grinsen
von T. Hildebrand
Berkel in. Wirtel

DM
EAST

SR